

STELA POPESCU

de vorbă

cu

ALECU POPOVICI

POPESCU STELA. Nume de elevă premiantă, devenit cel al unei vedete de teatru. Are o energie de campion sportiv; de aceea nu știi niciodată când o vei găsi acasă: un matineu la Satu Mare, un concert la Baia Mare, un cuplet într-o revistă la Brașov. Până la urmă, totuși, o surprindem în ipostaza unei harnice gospodine, în costumul unei profesioniste a bucătăriei, croit însă și ca unul dintr-o revistă.

Atmosfera e artistică ad-hoc. În încăperea de alături, Mihai Maximilian pune la punct ultimele... picioare de vers pentru o melodie pe care Vasile Veselovschi o repetă insistent la pian. Șlagărul va fi lansat de Stela?

— La urma urmei de ce te cheamă tocmai Stela?

...— Tata, înainte de nașterea mea, admira pe un oarecare Stelian, sperînd să aibă un băiat pe care să-l cheme la fel. Și a fost Stela...

...— M-am născut într-un oraș din provincie; de la 6 ani am urmat școala primară și liceul la Brașov; am fost o elevă frunțasă, îndeaproape supravegheată de mama, de profesieune învățătoare. În rest, nimic senzațional.

...— Ca orice fată cu aspirații am dat și eu în 1953 examen la Institutul de cinematografie și am căzut cu brio, la proba de fotografie. Regizoarea Marietta Sadova, care mă respinsese la examen, socotea, patru ani mai târziu, în 1957, cînd isprăveam anul I al Institutului de teatru, că am un talent deosebit. (Între 1952 și 1957 am urmat Limba rusă la Institutul „Maxim Gorki” și am făcut parte din Ansamblul de teatru al grănicerilor, cu care am bătut toată țara.) Cînd m-am prezentat din nou la Institutul de teatru aveam și experiență de scenă și... geografică. Pe atunci eram foarte provincială, cam grăsuță, cam fără personalitate. Dealtfel, după ce, în liceu, jucasem Caragiale (Articolul

Televiziunea mi-a deschis
porțile succesului

Singură pe-un
balansoar...

214), la Institut am jucat aproape numai compoziții — toate grăsuțele din teatrul românesc: Chirița, Tarsița etc. Cunoscutul Jean Romanită, din cauza obrazului meu rotund (lună plină), nu-mi putea face un machiaj potrivit. Așa că am jucat Coana Chirița la... obrazul meu. I-am avut profesori pe Pop Marțian, pe Cojar. Pop Marțian mă luase la clasa lui pentru *Andromaca*. Eu i-am cerut să joc... Chirița. Rolul l-am învățat acasă, în vacanța mare.

...— N-am „sărit” de la început foarte sus în ierarhia artistică. Mi-am cucerit locul cu încetul, cărămidă cu cărămidă. Seria noastră

de absolvenți a fost repartizată la Brașov. Am fost remarcată aici, am luat și un premiu național în *Coana Chirița*, dar cu rolul... Luluța.

...— Filmul *Alo! ați greșit numărul* m-a făcut cunoscută publicului larg. În *Secunda 58* și *Pogoară iarna* abordam ipostaze noi pentru mine, roluri de dramă. Între timp, regizorul N. Dinescu mă văzuse în spectacolele brașovene. Monta *Revista de altădată*. Era liber un rol de fetiță. M-a chemat să-l joc eu. Și așa am intrat la revistă. În același timp, Sică Alexandrescu a vrut să mă ia la Teatrul Național. Am avut convingerea că

Iată un prilej de călătorie imaginară : colecția de timbre !

nu sînt destul de pregătită pentru a răspunde acestei chemări. Și nu m-am dus.

...— Revista îți oferă din punct de vedere actoresc o experiență excepțională. Cînd am trecut la proză, după anii de revistă, mi-am dat seama cît de ușor îmi este să mă mișc pe scenă. Căpătăsăm o dezinvoltură pe care mi-o doream din anii de ucenicie. Rămîne, actorește vorbind, pericolul, tendința de a juca solist, de a folosi un ton mai sus, deprinderi pe care ți le dă scindura teatrului de revistă.

...— La estradă am jucat în felul meu. Așa cum am învățat teatru în Institut. Am socotit fiecare cuplet ca pe un rol, mi-am propus ca, atunci cînd spun un monolog, să fac un *personaj*. De aceea, au început să se scrie pentru mine anume cuplete gîndite ca roluri. Nu mi-a fost deloc ușor la revistă. După cum vedeți, sînt o persoană foarte obișnuită. Nu am de la natură acele date comice cu

care au fost înzestrați Zizi Șerban, Puia Călinescu, Horia Căciulescu. Femeie obișnuită fiind, trebuia să compun în permanentă : ba o fetiță peltică, ba o provincială caraghioasă, ba o romantică lirică. Dar, vine o vreme cînd, dacă izbutești să cîștigi încrederea publicului, acesta ride ori de cîte ori apari pe scenă, și orice ai spune. Mi-am cîștigat acest public excelent, gata să se bucure cu noi, dispus oricînd să se amuze.

...— Faima ți-o aduce televiziunea, revista ți-o consolidează ; dar eu cred că lucrurile cele mai bune din cariera mea le-am făcut pe scena teatrului dramatic. Puține lucruri bune mi-au izbutit la televiziune. Și nici în film nu am făcut rolul care să-mi placă. După fiecare film, jur să nu mai filmez. Nu mă recunosc pe peliculă ; sînt convinsă că nu sînt eu aceea de pe ecran. Apoi, la o nouă tentație nu rezist. În filmul lui Băieșu cred că sînt mai aproape de ființa mea artistică.

...— Dacă nu făceam revistă poate eram la fel de bună în teatru și, desigur, m-aș fi bucurat de mai multă considerație. Nimeni nu uită că am fost la revistă. Chiar și cronica elogioasă nu uită să-mi amintească și să constate că „mai am reminiscențe revuistice“.

Chiar cei care nu m-au văzut jucînd acolo mă consideră revuistică.

...— Aș dori să abordez roluri de oameni profunzi, serioși. Aș vrea să nu fiu judecată numai în lumina celor opt ani de revistă. Deși la revistă am avut totuși mari satisfacții. De-ați ști cit de dificil este ca, în cinci minute, să-ți mulțumești publicul, să faci o mie de oameni să ridă, să-i stăpînești cu un text deseori mediu. E nemaipomenit!

...— Socotesc drept cea mai mare cucerire a mea că am izbutit să cuceresc, cu fizicul meu, pe scena estradei, simpatia... femeilor.

...— Am pornit, în orice rol, simplu, de la datele mele personale. (E drept, am mai spus și cuplete proaste.) Primul meu succes a fost în revista *Femei, femei, femei...* Textul a fost scris inițial pentru Anda Călugăreanu și Margareta Pislaru: două cîntărețe. Ocupate fiind, mi s-a propus să fac eu tot spectacolul. Mi s-a părut interesant, și am jucat totul, ca pe scena unui teatru adevărat. A fost spectacolul meu cel mai bun. Dar nu pot să fiu comică cu orice preț. Fără text bun, nu pot. Socotesc că nu mi-am încheiat încă activitatea la revistă!

...— În teatrul de proză, evident, sînt văzută, distribuită, în roluri de cochetă. Dar tot ce joc îmi face plăcere. De pildă, repet în piesa lui Ion Băieșu un rol de femeie bătrînă, pe care, inițial, trebuia să-l joace Eugenia Popovici. Repet: orice rol mă bucură; mi-e dor însă de o lucrare clasică, de un spectacol „la costum“. Cred că și publicul dorește un spectacol frumos îmbrăcat, în genul lui *Cher Antoine*.

...— Nu obosesc niciodată. Noi avem o profesiune în care nu obosem dacă publicul te primește bine. Eu joc mult; fac turnee în provincie — la Galați și mai ales la Brașov, un colectiv în care mă aflu deseori. De curînd, la Rupea, am avut un public extraordinar. Am stat aproape o oră în scenă, antrenată, solicitată de public. Am destul timp. Atîta, încît îmi ajunge să fac singură și toată gospodăria casei.

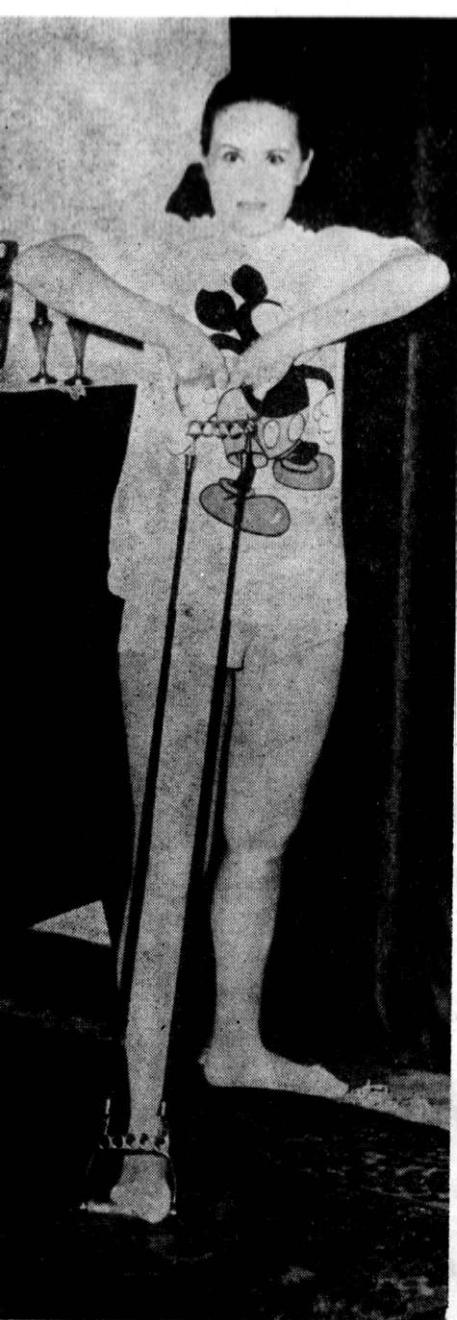
...— Mă împac bine cu mulți parteneri comici; dintre ei, Bănică rămîne favoritul meu. La început mi-a fost frică să apar alături de el. Pentru o actriță, mijloacele de expresie comică sînt oricum mai limitate. Dar, cu timpul ne-am înțeles tot mai bine. Și publicul e bucuros să ne vadă împreună. La sfîrșitul anului vom avea un nou „show“ la televiziune.

Cardin? Nu! Sînt propriul meu creator de modele.

Descifrînd o melodie nouă de Veselovschi, cu versurile lui Mihai Maximilian.

Proză sau revistă, antrenamentul dezvoltă condiția fizică.

...— Îmi place foarte mult această nouă formulă a comediei muzicale care e *musicalul*. S-a dovedit că mari actori (Rex Harrison, Shirley Mc Laine, Annie Girardot) pot face oricând și teatru muzical. Și la noi în țară ar putea, așa cum au dovedit-o Iordache și Mariana Mihuț, la Teatrul „Nottara”. Dar să nu uităm că este un gen care nu poate fi slujit cu sărăcie de mijloace în montare. E ceea ce supără în *Bună seara, domnule Wilde*, și e ceea ce cred că a determinat căderea spectacolului *Alcor* și *Mona*. Am avut aici un rol pe care mi l-am dorit, de care m-am atașat, căruia m-am dăruit. Numai că nu a ieșit cum am dorit noi. Ne aflăm încă în faza experimentală a acestui gen. El se practică în străinătate de 30 de ani; noi îl exercităm numai de patru.

...— După cum puteți constata, nu sînt o prea bună povestitoare. Încă din școală mi se reproșa că nu știu să povestesc. Trebuia să fiu întrebată. Mama mea, învățătoare, cum v-am spus, a aplicat pe spinarea mea toate metodele pedagogice. Nu mi-a fost ușor. De la 19 ani m-am descurcat singură. Cînd am pornit spre Capitală, mama se temea că Bucureștiul o să mă înghită. Dar m-am descurcat... Dealtfel, trebuie să vă spun că în adolescență mi-am dorit grozav să devin pictoriță. Am avut și expoziții personale. Și, în 1952, am participat la o expoziție internațională, la Budapesta. Între pictură și teatru am ales după cum probabil știți, scena.

...— Iubesc un teatru de sensibilitate, de profunzime, un teatru care te solicită, care pretinde să te îndoiești de tine, să te cauți, să te cunoști, un teatru care cere inteligență. Visez în acest sens la rolurile mari, care să delimiteze actrița de revistă de cea de proză, un rol în care să-mi cristalizez aspirațiile mele artistice. Nu resping formulele teatrului modern; părerea mea personală e că acesta se poate cumva împăca cu mai puțin talent, dar nicidecum cu lipsa ascuțimii de spirit.

...Maximilian și Veselovschi și-au terminat noul lor șlagăr (pe care Stela îl va învăța la noapte). În bucătărie, masa de prînz a fost terminată (tot de Stela!). În curtea, plină de verdeață, s-au deschis trandafirii. Fără de voie, iată, un final de... revistă. Deși Stela Popescu tare ar vrea să mai dăm uitării acest capitol.

*Cînd e vorba de teorie, e mai ușor în bucătărie decît în... fața
carnetului de reporter.*

